

A megmentett kutya

Holly Webb

HOLLY WEBB

A MEGMENTETT KUTYUS

Sophy Williams rajzaival

Könyvmolyképző Kiadó

Szeged, 2014

Ethannek
és Harrynek

Első fejezet

– Továbbra is az a véleményem, hogy a kék póráz sokkal jobb lett volna – jelentette ki Adam, Mázli vadonatúj pórázát méregetve. Durcás arccal összefonta maga előtt a karját.

– Nem. A piros gyönyörűen illik a bundájához. Ha nem költöd el az összes pénzedet édességekre, te magad is megvehetted volna az új póráz! – mutatott rá Hanna. – Ez Mázli első igazi sétája. Talán azt akarod, hogy anya el se engedjen minket, mert folyton civalkodunk? Tudod jól, hogy megteszi.

– Ó, jól van... – mormolta Adam. Azután kárörvendő vigyort vetett az ikertestvérére. – Egyébként sem hiszem, hogy rá tudod tenni a pórázt!

Mázli, Hanna és Adam cocker spániel kiskutyája Hanna lába körül ugrándozott, izgatott vakkantások és nyüsztések közepette.

– Mázli, maradj nyugton! – kuncogott Hanna, miközben megpróbálta ráakasztani a pórázt a kutya nyakörvére. – Hallgass ide! Nem mehetünk el sétálni, ha nem hagyod, hogy ezt felcsatoljam rád!

– Készen vagytok már? – Anya lépett ki a folyosóra. – Hová lesz az első különleges séta?

– A parkba!

– Az erdőbe!

Hanna és Adam ugyanabban a pillanatban válaszolt, mire az anyukájuk felsóhajtott.

– Azt hiszem, ezúttal valószínűleg Adam ötletét tartom jobbnak, Hanna. Az erdő talán egy kicsit túlságosan is fárasztó lenne Mázlinak az első nagy

kirándulásán. Az ösvények szörnyen keskenyek, ráadásul rengeteg gyökéren és lehullott ágon kellene átverekednie magát útközben. Szoktassuk előbb hozzá valamilyen könnyebb terephez!

Hanna nagyot sóhajtott.

– Igazad van. De fogadni merek, hogy imádni fogja az erdőt, amikor már nagyobb lesz. Ó! – Gyors mozdulattal rácsatolta a pórázt Mázli nyakörvére, miközben a kiskutya felhagyva az ugrándozással éppen

anyára figyelt. – Tessék! Most már készen állunk az indulásra!

Mázli izgatottan rángatta az új pórázt, és Hanna bokája köré tekeredett. Korábban is volt már pórázon, amikor ellátogattak az állatorvoshoz és az összejövetelekre, ahol hozzászokhatott más kutyák társaságához, de még mindig nagyon izgalmasnak találta. Érezte, hogy Hanna és Adam is nagyon izgatott valami miatt, így hát képtelen volt abbahagyni a vidám ugrándozást.

A testvérek két hónapja kapták Mázlit, közös ajándékként kilencedik születésnapjukra. Már egy örökévalóság óta igyekeztek rávenni a szüleiket, hogy vegyenek végre egy kutyust, de anya és apa csak nemrég határozott úgy, hogy elég idősök a feladathoz. Szerencsére Hanna és Adam egyetértettek, hogy mindketten spánielt szeretnének – egyik barátjuk az iskolában, Max egy csodás, fekete cocker spániel gazdája volt, akit Kormosnak hívtak. Mindketten

nagyon szerettek játszani vele, amikor barátjuk anyukája magával hozta, hogy felvegyék Maxot tanítás után az iskolából.

Hanna és Adam szülei megkérdezték, honnan származik Kormos, Max anyukája pedig készséggel megadta a tenyészet nevét. Arról is beszámolt, hogy a kiskutyákat rendesen gondozzák, és hozzá vannak szokva a gyerektársasághoz. Amikor azonban az ikrek anyukája felhívta őket, már csupán egyetlen tízhetes kölyök maradt, és hosszú ideig kellett volna várni a következő alomra. Így hát az egész család azon nyomban kocsiba ült, hogy elmenjen meglátogatni a kutyust.

Először csak a kutyamamát vették észre, amint egy puha, bolyhos szőnyegen feküdt. A leggyönyörűbb fehér és aranyszínű spániel volt, selymes fülekkel, amelyet valaha láttak.

– Ó, hűha... – suttogta Hanna. – Megsimogathatjuk?

Lara, a tenyésztő bólintott.

– De csak finoman! Az anyakutyával nagyon vigyázni kell, amikor mellette vannak a kölykök.

Adam értetlenül ráncolta a homlokát.

– De hát nincs mellette... egyetlen kiskutyát sem látok!

Hanna megragadta testvére kezét.

– Nézd meg jobban! – súgta izgatottan. – Én is az előbb vettem csak észre. Mélyen alszik, szorosan a mamája mellett. Gyönyörű szép!

Adam közelebb hajolt.

– Azt hittem, hogy az csak a mamája farka – vallotta be. – Nagyon aranyos. És pici!

Lara felnevetett.

– Akkor kellett volna látnod, amikor megszületett. Igazság szerint nem is olyan kicsike, szerintem a mamája éppen rajta ül.

Hanna letérdelt, hogy közelebből is szemügyre vehesse a kutyust.

– Igen, tényleg. Vajon nem bánja? – csodálkozott.

– Nem. Kényelmes, meleg fészekben érzi magát. Nagyon élvezi az egyke létet, ugyanis így minden figyelem az övé; a mamája és mi is elkényeztetjük. Rengeteg ölelésre lesz szüksége, ha úgy határoztok, hogy hazaviszitek.

Adam és Hanna egymásra mosolyogtak. Ez tökéletesen hangzott.

Abban a pillanatban a kiskutya felsóhajtott, ásított, majd kinyitotta a szemét. Felpillantott a mamájára, és méltatlankodva ficáinkolt, hogy kiszabaduljon alóla.

Végül sikerült feltápáskodnia, és lassan körbenézett, félénken csóválva a farkincáját. Kik ezek az emberek, akik mind őt bámulják?

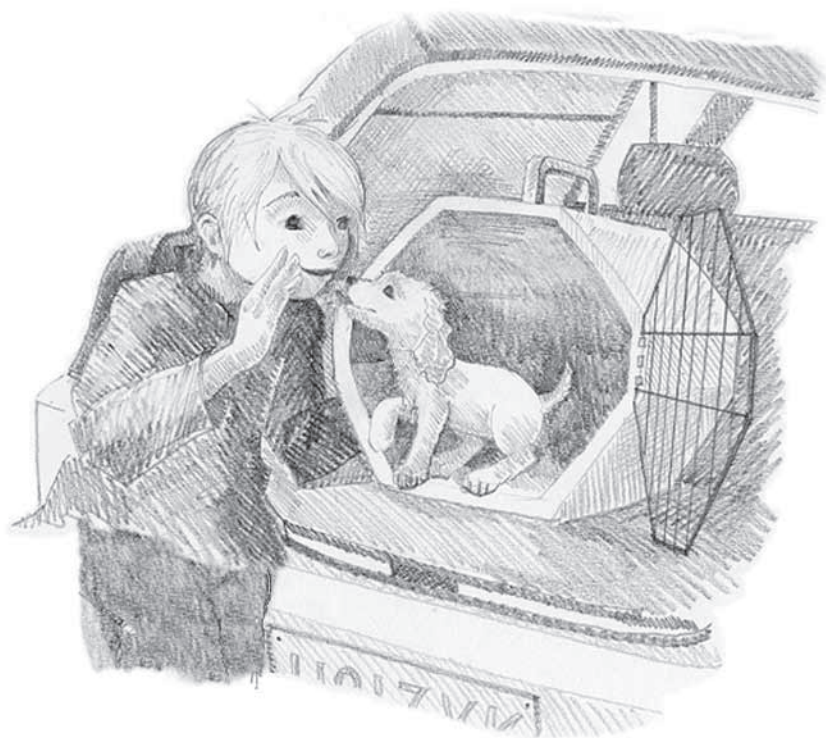
– Ó, olyan gyönyörű... – súgta Hanna, azután a szüleihez fordult. – Nézzétek! Hát nem tökéletes?

Valóban mintha a mamája mintaszerű másolata lett volna, a hullámos szőrű fülével együtt. Bundája arany és fehér színben csillogott, csinos fehér foltokkal a hátán, néhány elszórt, aranybarna pöttyel fényes, fekete orra körül. A szeme is majdnem teljesen fekete volt, és élénk kíváncsisággal ragyogott. Fölötte hosszú, bozontos szemöldök húzódott, amitől egészen úgy festett, mint egy apró öregember.

Mindenki egyetértett, hogy ő a tökéletes kiskutya, és Lara felajánlotta, hogy akár már holnap visszajöhetnek, hogy hazavigyék. Néhány hét még hátravolt ugyan Hanna és Adam születésnapjáig, de egyáltalán nem bánták, ha korábban kapják meg az ajándékukat. Amint Hanna másnap rámutatott – miközben

óvatosan kivitték a kiskutyát Lara otthonából, hogy behelyezzék a vadonatúj állathordozóba, a kocsi hátuljában –, szerencsések voltak, hogy egyáltalán az övék lehet. Ha tovább vártak volna, a végén talán már egyetlen kiskutya sem marad.

– És persze ő is mázlista, amiért mi lettünk a gazdái – tette hozzá Adam. – Fogadni mernék, hogy senki sem tetszett volna neki igazán. Jaj! – A kisfiú

felnevetett, és megtörölte nyálas arcát, amikor a kutyus nedves pusztit nyomott az állára.

– Legyen ez a neve! – kiáltott fel hirtelen Hanna. – Mázli! Pontosan ráillik.

Adam és Hanna csakhamar már el sem tudta képzelni az életet Mázli nélkül. Barátságos kiskutya volt, és képes volt akár a végtelenségig fogócskázni, kergetőzni velük a kertben. Annyira szeretett futkározni, hogy egyfolytában fel és alá rohangált, mígnem váratlanul leroskadtt a gyepre, és kimerülten mély álomba merült. Hanna ilyenkor mindig azt mondta, hogy biztosan megnyomta rajta valaki a kikapcsolás gombot; minden alkalommal vidám kacagásban tört ki a mutatvány láttán.

Habár Mázli imádott a kertben szaladgálni, Adamnek és Hannának el kellett fogadni, hogy a cocker spánielek négy vagy öt hónapos korukig nem igazán indulhatnak nagyobb, rendes sétákra. Adam ezt abban a kutyákról szóló könyvben olvasta, amelyet

vásároltak, és egy különleges, cocker spánielekkel foglalkozó honlapon. Hanna először nem is akart hinni a testvérének.

– Miért nem vihetjük sétálni? – méltatlankodott a kislány.

Adam megrándította a vállát.

– Azt írják, hogy idősebb korokban imádják a hosszú sétákat... sőt, sok sétára van szükségük... de nem szabad túlságosan kifárasztani őket, amíg még kicsik. Bőven elég, ha a kertben mozognak.

Miután Mázli hozzájuk költözött, Hanna végre megértette, miért tanácsolta ezt a könyv és a honlap is. Ugyan még egészen kicsi kutya volt, de ahogyan telt az idő, egyre súlyosabb lett. Ha hosszabb sétára indulnak, és egyik pillanatról a másikra ugyanúgy kapcsol, mint játék közben, igencsak nehezen tudták volna hazacipelni a karjukban. Ám most már majdnem öt hónapos volt, és korántsem fáradt el olyan könnyen, így hát anya és apa egyetértett, hogy Mázli

készen áll egy igazi sétára; csak vigyázniuk kell, hogy ne menjenek túlságosan messzire.

Szerencsére a park elég közel volt a házukhoz, akár a kezükben is hazavihették volna a kiskutyát, ha netán borzasztóan kimerül.

Adam kinyitotta a bejárati ajtót, és Mázli érdeklődve szimatolta a kinti levegőt. Az előkert egészen más illatokat árasztott, mint a hátsó udvar – errefelé több autó járt, és biztosan egy macska is kószált valahol a közelben. Reménykedve pillantott fel Hannára. Talán sétálni mennek?

A kislány nagyot kacagott Mázli lelkes pofácskája láttán.

– Indulás! – mondta.

Adam végigfutott az ösvényen, hogy kinyissa a kaput, mire a kiskutya izgatottan vakkantott.

– Ne felejtsetek, nem szabad hagynotok, hogy húzza a pórázt! – kiáltotta anya, amint bezárta a ház ajtaját, és utánuk sietett. Nem sokkal azután, hogy Mázlit

hazahozták, a két gyerek beiratkozott egy kutyaiskolába. Rengeteget dolgoztak, hogy megtanítsák a kutyust séta közben lábhoz igazodni, de most Mázli olyan izgatott lett az új felfedezések lehetőségét szimatolva, hogy pillanatnyilag semmi esélye nem volt a sikernek.

– Ó, tényleg! – Hanna gyorsan előkapott egy jutalomfalatot a zsebéből, és Mázli orra elé tartotta, szép

lassan hátrafelé húzva, amíg a kiskutya a lába mellé nem került; ahogyan a kutyasuliban gyakorolta. Azután elindult az ösvényen, és odaadta Mázlinak a fát, miközben ügyesen kocogott mellette.

– De a parkban azért szaladgálhatunk vele, ugye? – kérdezte Adam az anyukáját. – Nem úgy értem, hogy szabadon engednénk, tudom, hogy ahhoz még nem elég nagy. De futhatunk vele gyorsan is egy kicsit?

– Hát persze! – mosolygott anya. – Csak tanácsos egy kis nyugalomra inteni, amíg oda nem érünk. Habár az is igaz, hogy nem várhatunk tőle tökéletes viselkedést, hiszen idekinn minden olyan más, nagyon különbözik az otthoni kertünktől.

Mázli azonban máris felhagyott az ugrándozással. Túlságosan el volt foglalva. Korábbi kis kiruccanásai alkalmával, amikor kutyasuliba vagy baráti látogatásra mentek az autóban, gazdái mindig kézben vitték. Orrmagasságban ezúttal sokkal több látnivaló akadt! Mindent látni akart, és alaposan megszimatolni.

Hanna felkuncogott, amikor megálltak a hetedik lámpaoszlopnál – még a saját utcájukban.

– Tudjátok, ha vacsorára haza akarunk érni, nem is biztos, hogy egyáltalán eljutunk a parkba!

Második fejezet

Első sétájukon éppen csak beléptek a park kapuján, amikor Mázli egyre inkább lemaradozott, húzta a pórázt, és reményteljesen pillantott fel a két gyerekre, hátha a karjukba emelik. Hanna és Adam felválta cipelte haza a holtfáradt kiskutyát.

Ám a következő néhány hétben a napi egyszeri rövid séta hamarosan két rövid sétára bővült, majd később egy gyors futás következett a házak körül még reggeli előtt, és tanítás után egy kiadós sétálás a parkban vagy az erdőben. Mire Hanna és Adam iskolájában

kezdetét vette a nyári szünet, Mázlinak a séta vált a kedvenc időtöltésévé.

A tanév végét egy közös piknikkel ünnepelték meg az erdőben. Gyönyörű, meleg nyári nap volt, tökéletes egy hosszú kiruccanásra. A gyerekek anyukája egy összecsukható széket is magával vitt, hogy leülhessen egy könyvvel a kezében, amíg Hanna, Adam és Mázli a fák között futkározik az erdőben, önfeledten kiáltozva, kergetőzve és bújócskázva a fák gyökerei között.

Mázli imádta az erdőt – csodálatosan illatozott, remek helyeket talált, ahol kedvére áshatott, és persze temérdek botot is, amelyeket Hanna és Adam eldobált, hogy üldözőbe vehesse. Most már szabályozható hosszúságú pórázon járt, mivel gazdái még nem voltak bizonyosak benne, hogy engedhetik-e szabadon szaladgálni. A legélvezetesebb dolog az erdőben mégis az volt, hogy rengeteg mókus lakott benne. Mázli valósággal rajongott értük. Rendkívül gyorsak

voltak, érdekes illatot árasztottak, fel és alá ugrándoztak, miközben a fákon szökdécseltek. Kétségbeesetten vágyott rá, hogy elkap hasson egyet. Sohasem jutott még csak a közelükbe sem, de nem adta fel a reményt. Most pedig egy mókus ugrándozott éppen előtte...

Adam hanyatt-homlok rohant Mázli után, és hangosan kacagott, amikor a kiskutya teljesen kihúzva a pórázt végigvágatott az ösvényen. Lógó füle csak úgy lobogott utána, mintha a levegőbe akart volna emelkedni. A mókus jól táplált, bozontos farkú kis teremtmény volt, és egyáltalán nem ijedt meg. Folyton hátrapillantott, mint aki kíváncsi, vajon milyen közel jutott már hozzá a kutyus.

– Adam! – kiáltotta Hanna aggodalmasan. – Ne engedd, hogy elkapja! Bántaná szegénykét. Vagy a mókus karmolná meg őt.

Adam azonban már messze járt, nem hallotta a figyelmeztetést – vagy egyszerűen ügyet sem vetett rá, gondolta magában Hanna morcosan, miközben

utánuk iramodott. Nagyon nem szerette volna, ha Mázli fájdalmat okoz a mókusnak.

Ám amikor végre sikerült utolérnie Adamet és a kutyust, már látta, hogy feleslegesen aggódott. Adam egy fának támaszkodva lihegett, mialatt Mázli összevissza ugrándozott, a fa törzsén kaparászva, hangos nyüszítés közepette.

A mókus félúton üldögélt egy ágon, csacsogva és csicseregve, mintha csak Mázlit dorgálná.

– Nem hallottad, hogy kiabáltam? – kérdezte Hanna. – Szerinted mit művelne szegénykével, ha sikerülne elkapnia?

Adam a fejét rázta, majd vállat vont.

– Fogalmam sincs! És szerintem neki sincs. Nyugodj meg, Hanna! Sosem fog elkapni egyet sem.

Mázli tudomást sem vett a két gyerekről, epekedve bámult fel a mókusra, miközben az ide-oda táncolt az ágon. Sajnos nem úgy látszott, mintha bármelyik pillanatban lepottyánhatna.

Mire visszataláltak a tisztásra, ahol az anyukájuk üldögélt, már mindnyájan szörnyen éhesek voltak. Elhozták Mázli kutyakekszt, egy üveg vizet és a tálját, hogy a kiskutya is piknikezhessen. Alig két másodperc alatt behabzsolta az összes kekszet, azután olyan szemeket meresztett Adam tonhalas szendvi csére, mint aki mindjárt éhen hal.

Hanna felkuncogott.

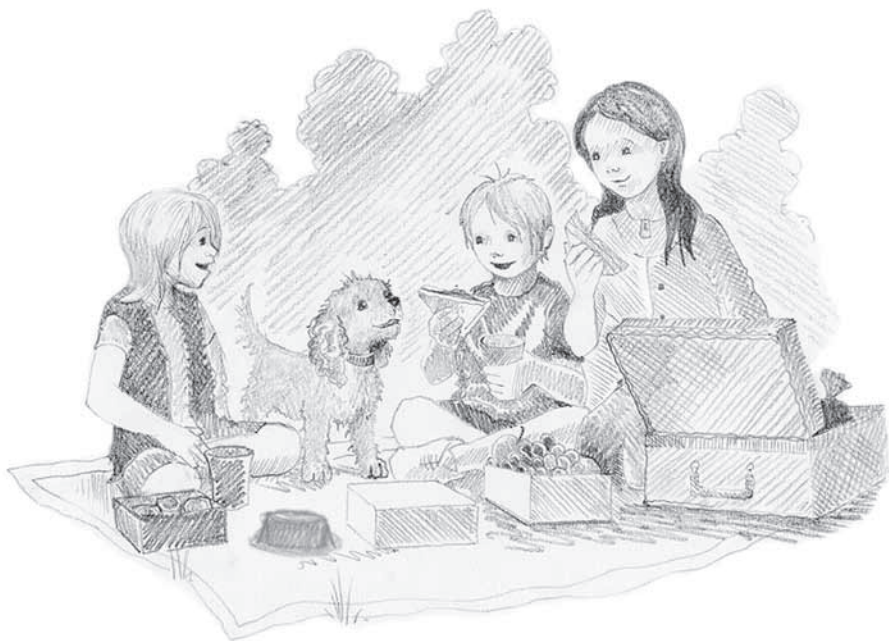
– Meg kellene szeretned a padlizsánkrémes kenyeret. Az *én* szendvicseimre sosem fáj a foga.

– Fúj! – Adam megborzongott a gondolatra.

Anya lecsúsztotta kardigánját a válláról, élvezve a nap simogató melegét.

– El sem hiszem! Jövő héten ilyenkor már Suffolkban nyaralunk.

Hanna kinyitotta a chipszacskóját, és alattomban csempészett egy darabkát Mázlinak is. Nem igazán lett volna szabad ilyesmit ennie, de nem tudott

ellenállni a kutyus hatalmas, rimánkodó, fekete szemének.

– Még sohasem voltunk kutyával nyaralni – jegyezte meg Adam boldogan, elnyújtózva a takarón.

– A tengerpartra megyünk, ugye? – kérdezte Hanna ismételten.

Már tudta, hogy a nyaraló a parton áll – látta ugyanis a fényképeket a brosúrában –, mégis mindig nagy élvezettel hallotta anyukája válaszát.

Anya kedvesen rámosolygott.

– Ott leszünk közvetlenül a part mellett, Hanna. Egy kis házikóban egy sziklaszirt tetején.

– És elvihetjük sétálni Mázlit, teljesen egyedül is? – Adam a könyökére támaszkodott.

– Csak ha nagyon, nagyon óvatosan és megfontoltan viselkedtek – felelte az anyukája.

A szüleik ezt alaposan megtárgyalták a gyerekekkel, amikor sikerült lefoglalniuk a nyaralót, amely egy természetvédelmi terület közepén állt, ahol nem

voltak forgalmas utak. Csak egy kicsiny ösvény vezetett a házikóhoz.

Adam és Hanna bólintott. Megígérték, hogy rendkívül elővigyázatosak lesznek. Egy zajos, pezsgő nagyvárosban laktak, egy főúthoz közel, amelyen át is kellett kelniük, ha bárhová el akartak menni, így hát apa és anya otthon nem szívesen engedte őket egyedül sétálgatni Mázlival. Ezért is kerestek maguknak nyaralót egy csendes, elszigetelt helyen. A Szirti Villa nem esett messze egy Woolbridge nevű, csinos, tengerparti városkától, ugyanakkor magányosan álldogált egy magas szikla csúcsán, számtalan ösvénnyel körülvéve. Egész biztosan csodálatosan fogják érezni magukat!

– Máris nekilátok a csomagolásnak, amikor ha-
zaérünk – mondta Hanna álmodozva. – Nem szabad elfelejtkeznünk Mázli holmijáról sem; mindent be kell pakolnunk neki is. Kíváncsi vagyok, vajon Woolbridge-ben akad-e kisállatbolt.

Adam arcán hamiskás mosoly villant fel.

– Hogy vehess neki még egy csini nyakörvet? –
Azzal nevetve félregurult az útból, amikor Hanna
egy jól irányzott ütéssel célba vette.

Mázli rosszállóan vakkantott egyet. Nem szerette,
amikor az ikrek civakodtak. Nem értette, hogy csak
szórakoznak, bár Hanna megpróbálta elmagyarázni,
hogy egyszerűen így viselkednek egymással a testvé-
rek. A kiskutyának inkább az volt a benyomása, hogy
nagyon dühösek egymásra. Hannára pillantott, az-
után Adamre, majd vissza a kislányra. Tekintetében
aggodalom tükröződött, és szomorúan nyüsztett.

– Ne haragudj, Mázli! – Hanna közelebb húzódott
a kutyushoz, megdörzsölte a fülét, megvakarta sely-
mes, gömbölyű buksiját. – Semmi baj. Nem gondol-
tuk komolyan.

Mázli lehuppant a takaróra, fejét fáradtan a man-
csára fektette, és halkán, megkönnyebbülten felszusz-
szant. Szeme lassacskán lecsukódott, és pár másod-
perc múlva el is aludt a napon.